

Реферат на тему: "Тарас Мельничук, життя та творчість"

Тарас Мельничук

Тарас Мельничук

Ні здоров'я, ні грошви, ні слави —

Тільки згусток болю, жмуток втрат.

Тільки очі, очі зеленаві Наче пізня глиця із Карпат.

Тільки профіль твій велично княжий,

Тільки голос з давнини, віків.

Кожне слово так багато важить —

Розгубили ми намисто слів...

Уперше ми зустрілися 12 квітня 1967 року. В Ірпені мала відкриватися двотижнева нарада авторів перших книжок. І я, приїхавши з Вінниці, зайшла в Будинок літераторів оформити відрядження. Поет Станіслав Тельнюк підводить мене до зеленоокого красеня в чорному костюмі, чорній сорочці, зі значком Івана Франка на лацкані піджака і мовить: "Знайомтесь. Тарас Мельничук. З Карпат. А це — моя землячка Ніна Гнатюк". Тарас аж присів: "Йой, а я тебе уявляв іншою. Не русявою, а чорнявою і зросту маленького чомусь. А знаєш, я тобі кілька років тому лист написав. Він досі невідправлений..."

Через кілька хвилин ми вже прямували до метро. Тарас ніс мій чемоданчик, я несла його пальто...

Ще там, в Ірпені, я переконалась, що природа обдарувала цього хлопця із гуцульськими очима, із найкращим іменем на світі, як напишу пізніше в одному з віршів, не лише запальністю, гордою вдачею, а й могутньою працездатністю — за ніч міг написати 15-20 віршів. Переписував їх і розсилав, роздаровував. Переконана, що досі в архівах багатьох журналістів, з якими Тарас Мельничук працював у редакціях районних газет Чернівецької та Івано-Франківської областей, серед його однокурсників по Чернівецькому університету і Московському літінституту, у земляків з Уторопів і Коломиї, навіть в моєму Ямполі на Дністрі, де Тарас деякий час працював у вісімдесяти роки після другого ув'язнення, зберігаються його рукописи... Те, що вдалося йому опублікувати у тих трьох збірках, які видані в Україні, та в двох книгах, що побачили світ в Англії та Канаді, не зібрано й сотої частки його доробку.

Він ніколи не мав творчої робітні — свого письмового столу, бібліотеки, друкарської машинки, словників. За все життя не мав навіть квартири. Кімнату, виділену в Коломиї незадовго до його смерті, так і не встиг оформити на себе. Душа його жила небесами — лише ноги ходили по землі. Тому й називала я його Небожителем. Він не був створеним для тихого, розміреного ритму життя. Не уявляю його з бідончиком для молока о шостій ранку в черзі. Чи на кухні за приготуванням вечері, прибиранням

квартири. Це було не для нього. Жив лише поезією, творчістю. Віддавався цьому сповна. Тонко відчував мову, був великим експериментатором, захоплювався верлібром, хоч має чимало римованих віршів. Та все ж не перебільшу, коли скажу: Тарас Мельничук — геній метафори. Його поетичний феномен ще мають досліджувати літературознавці.

Трагедія в тому, що людина, народжена для поезії, краси, змушена була страждати в неволі і в пермських таборах, і за височенними тюремними мурами у нашій Вінниці. Заслання, психушки, допити, а після відбуття двох строків — безробіття, недуги, безхліб'я. І навіть тоді, коли його збірку віршів "Князь роси" було відзначено Шевченківською премією, поета не змогли вберегти від передчасної смерті ні піклування друзів, ні надія на власну хату, що вже здіймалася кам'яними стінами на батьківському дворі. 31 березня 1995 року ми схилили голову над його могилою неподалік спаленої маминої хати і недобудованої нової. Закінчити б її толокою, зробити музей Тараса Мельничука в рідному селі, на тій високій горі, де нарешті знайшло спочинок серце одного з найталановитіших українських поетів ХХ століття.

А для мене він був і навічно залишається молодим, тонким, окриленим красенем, хоч доводилося бачити його і в зеківській робі, коли ходили до нього на побачення в колонію суворого режиму, і в образі сивобородого Дон-Кіхота в його останні роки в Коломиї, коли важко хворів і знайшов останній притулок у лікарні.

Як найдорожчий скарб бережу листи і вірші, які надсилав мені з тюрми Тарас. Вони можуть скласти велику і цікаву книгу болю, чекання, надії, відчаю, віри.

Ти — захмарний, а я — земна.

Крихта хліба і дрібка солі.

Крапельина гіркого вина.

У надбитому дзбанку долі.

Я не зважилася прийти

У чернечу твою обитель.

Із якої планети листи

Посилає мені Небожитель?